

Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

Poslovni broj I KŽ-361/2022-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Sanje Katušić Jergović, predsjednice vijeća, te Željka Horvatovića, Marije Balenović, mr.sc. Marijana Bitange i Snježane Hrupek-Šabijan, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Ivane Bilušić, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog B. Č., zbog kaznenog djela iz članka 111. točke 2. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11. i 144/12. – dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika, podnesenim protiv presude Županijskog suda u Splitu broj: K-10/2022. od 16. svibnja 2022., u sjednici vijeća održanoj 22. studenog 2022. u prisutnosti u javnom dijelu sjednice optuženog B. Č. i njegova branitelja H. K., odvjetnika u S.,

p r e s u d i o j e

Odbijaju se žalbe državnog odvjetnika i optuženog B. Č. kao neosnovane te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Uvodno označenom presudom Županijskog suda u Splitu optuženi B. Č. je proglašen krivim zbog počinjenja kaznenog djela protiv života i tijela - teško ubojstvo iz članka 111. točke 2. KZ/11., činjenično i pravno opisanog u izreci presude, te je, na temelju istog propisa, osuđen na kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od trideset pet godina, a na temelju članka 54. KZ/11., u izrečenu kaznu dugotrajnog zatvora optuženiku je uračunato vrijeme lišenja slobode i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 5. srpnja 2019., pa nadalje.

2. Na temelju članka 70. KZ/11., optuženiku je izrečena sigurnosna mjera obveznog psihosocijalnog tretmana koja može trajati do prestanka izvršenja kazne zatvora, a najdulje dvije godine.

3. Na temelju članka 158. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12., – odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19. i 80/22. – dalje: ZKP/08.), oštećenici V. K. i O. K. s imovinsko-pravnim zahtjevima su upućeni u parnicu.

4. Na temelju članka 148. stavak 1. u svezi članak 145. stavka 1. i 2. točke 1. do 8. ZKP/08., optuženik je obavezan naknaditi troškove kaznenog postupka u ukupnom iznosu do 59.681,62 kune, te paušalni trošak u iznosu od 7.000,00 kuna.

5. Protiv ove presude žalbe su pravodobno podnijeli državni odvjetnik i optuženi B. Č..

6. Državni odvjetnik prvostupanjsku presudu pobija zbog povrede kaznenog zakona, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni te je predložio da se pobijana presuda preinači na način „... da se optuženika B. Č. proglasi krivim još i zbog kaznenog djela teškog ubojstva iz članka 111. točka 1. KZ/11. (ubojstvo na okrutan i podmukao način) i kaznenog djela teškog ubojstva iz članka 11. točka 4. KZ/11. (ubojstvo iz niskih pobuda)“, te da se osudi na kaznu zavora u duljem trajanju.

7. Optuženi B. Č., u žalbi koju je podnio po branitelju H. K., odvjetniku u S., prvostupanjsku presudu pobija zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o kazni i odluke o troškovima kaznenog postupka. Optuženik je predložio da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, a podredno da se preinači na način da se osudi zbog kaznenog djela usmrćenja iz članka 112. KZ/11.

8. Odgovor na žalbu optuženika podnio je državnog odvjetnik, predloživši da se ta žalba odbije kao neosnovana.

9. Spis je, u skladu s odredbom članka 474. stavak 1. ZKP/08., bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

10. U skladu s člankom 475. stavkom 1. ZKP/08., o sjednici drugostupanjskog suda su obaviješteni optuženi B. Č. i njegov branitelj odvjetnik H. K. koji su to u žalbi i zahtijevali, te državni odvjetnik. Sjednica vijeća je održana u prisutnosti optuženog B. Č., koji se nalazi u Kaznionici u Lepoglavi, a na temelju članka 475. stavka 7. ZKP/08., njegova je prisutnost osigurana uz pomoć audio-video sustava, dok se njegov branitelj nalazio u sudnici. Na temelju članka 475. stavka 3. ZKP/08., sjednica vijeća je održana u odsutnosti državnog odvjetnika koji je o sjednici uredno izvješten.

11. Žalbe nisu osnovane.

U odnosu na bitne povrede odredaba kaznenog postupka

12. Nije u pravu optuženi B. Č. kad u žalbi ističe da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468 stavka 1. točke 11. ZKP/08., i to zbog toga što „...u obrazloženju presude nisu dani valjani i razumljivi razlozi o odlučnim činjenicama, slijedom čega se presuda ne može ispitati.“

12.1. Obrazlažući u čemu se sastoji naprijed naznačena bitna povreda odredaba kaznenog postupka, žalitelj je naveo da su u pobijanoj presudi izostali „...valjani, razumljivi i dostatni razlozi radi čega sud smatra da postupanjem okrivljenika nisu ostvarena obilježja kaznenog djela usmrćenja iz članka 112. KZ/11.“

12.2. U vezi naprijed iznesenog stava optuženika treba navesti da se, prema odredbi članka 449. stavka 1. ZKP/08., presuda može odnositi samo na osobu koja je optužena i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u podnesenoj, odnosno na raspravi izmijenjenoj ili proširenoj optužnici.

12.3. Međutim, bez obzira na naprijed navedenu zakonsku odredbu, prvostupanjski je sud u odnosu na kazneno djelo iz članka 112. KZ/11. o kojem se po mišljenju optuženika radi, u razlozima pobijane presude, u točki 44., obrazložio zbog čega smatra da postupanje optuženika ne sadrži obilježja tog kaznenog djela. Prema tome, kako se optuženik očito ne slaže s danim utvrđenjima prvostupanjskog suda, držeći da su ona pogrešna, izneseni žalbeni razlozi ne predstavljaju bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., koju žalbenu osnovu ističe, već se tim žalbenim navodima dovode u pitanje zaključci suda u odnosu na kvalifikaciju djela, pa time optuženik prvostupanjsku presudu zapravo pobija zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, u odnosu na koju žalbenu osnovu će se ovaj drugostupanjski sud očitovati u nastavku.

12.4. Daljnju bitnu povredu odredaba kaznenog postupka, i to onu iz članka 468. stavak 3. ZKP/08., optuženik vidi u tome što je prvostupanjski sud odbio njegov dokazni prijedlog da se provede novo psihijatrijsko vještačenje, za koji navodi da je bio argumentiran i potkrijepljen dokazima, pa je na taj način sud povrijedio odredbu članka 421. stavka 1. točke 2. ZKP/08.

12.5. Suprotno prethodno iznesenim tvrdnjama optuženika, zbog toga što je, na temelju članka 421. stavka 1. točke 2. i 4. ZKP/08., kao nevažan odbijen njegov dokazni prijedlog da se provede novo psihijatrijsko vještačenje, prvostupanjski sud nije nepravilno primijenio tu zakonsku odredbu, a iz razloga jer je sud ovlašten utvrditi koje činjenice smatra važnim za pravilno presuđenje. Ova povreda bi postojala samo u slučaju da prvostupanjski sud nije dao razloge zbog kojih je odbio dokazni prijedlog optuženika da se provede novo psihijatrijsko vještačenje, međutim, s tim u vezi, kako to nesporno proizlazi iz sadržaja zapisnika od 11. svibnja 2022., sud je naveo dostatne i opravdane razloge.

12.6. Za ovaj drugostupanjski sud nisu prihvatljivi niti daljnji žalbeni navodi optuženika da je zbog istog razloga kao u prethodnoj točki, dakle zbog toga što je prvostupanjski sud odbio dokazni prijedlog da se provede novo psihijatrijsko vještačenje, time povrijeđeno njegovo pravo na pravično suđenje zajamčeno Ustavom i člankom 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i da je

prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08. Naime, ponavljajući potrebu i važnost da se provede novo psihijatrijsko vještačenje, optuženik zapravo time izražava svoje nezadovoljstvo utvrđenim činjeničnim stanjem, te očito smatra da je uslijed odbijanja njegovog dokaznog prijedloga ono ostalo pogrešno utvrđeno. Prema tome, u konkretnom slučaju se ne radi o povredi prava na pravično suđenje koju povredu optuženik ističe u žalbi jer je prvostupanjski sud na okolnosti njegove ubrojivosti, a nakon što je isti iznio svoju obranu, u ponovljenom postupku ponovno ispitaio psihijatrijsku vještakinju prof. dr. sc. D. B. i vještakinju za psihologiju mr. D. D. te su optuženik i njegov branitelj, kako to proizlazi iz sadržaja zapisnika od 11. svibnja 2022., u tom dijelu rasprave vrlo aktivno sudjelovali i vještacima postavili brojna pitanja te su stavili i prigovore na iskaze vještaka. Dakle, tijekom postupka optuženiku je bilo omogućeno da neposredno ispita vještake i da se očituje na njihove zaključke. Osim toga, optuženik je u ovom postupku učinkovito koristio i redovne pravne lijekove, tako da je povodom njegove žalbe Vrhovni sud Republike Hrvatske, rješenjem broj IKž 93/2021. od 23. veljače 2022., ukinuo raniju prvostupanjsku presudu upravo zbog toga kako bi se navedeni vještaci dopunski ispitali. Dakle, nema govora da je u ovom kaznenom postupku optuženiku bilo teško povrijeđeno pravo na pravično suđenje zajamčeno Ustavom i Konvencijom i time počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 2. ZKP/08., na koju povredu isti upire u svojoj žalbi.

12.7. Konačno, nije u pravu optuženik ni kad u žalbi navodi da se pobijana presuda temelji na nezakonitom dokazu, pa da je time prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 2. ZKP/08. Ovu povredu optuženik vidi u tome što za vrijeme trajanja istrage zbog kaznenog djela namjernog ubojstva iz članka 115. Kaznenog zakona Republike Ukrajine, koja je provedena u Ukrajini, nije imao branitelja, a radilo se o kaznenom djelu za koje je propisana kazna dugotrajnog zatvora.

12.8. Pitanje zakonitosti dokaza pribavljenih tijekom istrage u Republici Ukrajini, optuženik je problematizirao i tijekom ranije vođenog postupka, pa je o tom pravnom pitanju Vrhovni sud Republike Hrvatske u dva navrata odlučivao, i to povodom žalbe optuženika protiv odluke optuženog vijeća Županijskog suda u Splitu kojim je odbijen njegov prijedlog da se kao nezakoniti dokazi iz spisa izdvoje dokazi pribavljeni tijekom istrage u Republici Ukrajini (rješenje VSRH broj I Kž 34/2020 od 5. veljače 2020.), kao i povodom žalbe na raniju prvostupanjsku presudu (rješenje VSRH broj I Kž 93/2021. od 23. veljače 2022.), i u obje te odluke Vrhovni sud RH je utvrdio da se tu ne radi o nezakonitim dokazima, koju argumentaciju prihvaća i ovaj drugostupanjski sud. Naime, bitno je ponovno naglasiti da je optuženiku nesporno bilo poznato da se od strane nadležnih tijela u Ukrajini, za naprijed navedeno kazneno djelo protiv njega vodi istraga i da je za njim raspisana tjeratica, a isti je u to vrijeme imao izabranog branitelja u čijoj je prisutnosti, na zamolbu ukrajinskih tijela, ispitan pred sucem istrage Županijskog suda u Splitu. Kraj takvog stanja stvari nedvojbeno proizlazi da se optuženik, iako je mogao, slobodnom voljom odlučio da ne bude nazočan kaznenom odnosno istražnom postupku koji je protiv njega vođen u Ukrajini, kao što se isto tako slobodno odlučio da ne angažira branitelja koji bi ga tamo branio, pa stoga neosnovano smatra su dokazi koji su tijekom istrage izvedeni u Ukrajini, zbog toga što nije imao branitelja, nezakoniti.

U odnosu na povredu kaznenog zakona

13. Iako je državni odvjetnik u žalbi formalno istakao da prvostupanjsku presudu pobija zbog povrede kaznenog zakona, isti nije naveo u čemu se ta povreda iz članka 469. ZKP/08. sastoji, međutim, s obzirom na sadržaj žalbe, očito se radi o tzv. posrednoj povredi kaznenog zakona. Naime, državni odvjetnik, kako to u žalbi i navodi, smatra da prvostupanjski sud, uz to što je optuženika proglasio krivim zbog kaznenog djela teškog ubojstva iz članka 111. točka 2. KZ/11., neosnovano nije prihvatio da bi njegovo postupanje sadržavalo i druge kvalifikatorne elemente tog kaznenog djela, i to one iz točke 1. i 4. KZ/11., za koje se teretio u optužnici, čime dovodi u pitanje pravilno utvrđeno činjenično stanje. Dakle, ne radi se o povredi kaznenog zakona već državni odvjetnik upire na nepravilne zaključke prvostupanjskog suda u pogledu utvrđenja odlučnih činjenica te prvostupanjsku presudu zapravo pobija zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, koja žalbena osnova će biti ispitana u nastavku.

13.1. U kontekstu prethodno iznesenog, a s obzirom da ovaj drugostupanjski sud, ispitujući pobijanu presudu, nije utvrdio da je na štetu optuženika povrijeđen kazneni zakon, na koju povredu pazi po službenoj dužnosti, žalba državnog odvjetnika zbog povrede kaznenog zakona nije osnovana.

Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje

14. Prije svega, neutemeljeno optuženik u žalbi ističe da je prvostupanjski sud njegovo postupanje trebao kvalificirati kao kazneno djelo usmrćenja iz članka 112. KZ/11. S tim u vezi, u razlozima presude u točki 44., sud je ispravno zaključio da u konkretnom slučaju nije dokazano da je žrtva G. K., za vrijeme dok se s optuženikom nalazila u hostelu M. u sobi broj ... u D., istog napala, teško vrijeđala ili zlostavljala te ga dovela u afektivno stanje, jer te okolnosti ne proizlazi niti iz njegove obrane. Naime, opisujući ono što se između njega i žrtve tom prilikom desilo, optuženik je naveo da je žrtvu pokušao nagovoriti da dođe živjeti s njim u Hrvatsku, da će prihvatiti njezino dijete, no ona mu je na to decidirano odgovorila da od toga nema ništa, da on nije osoba za nju, da nije obrazovan i da nema stalno zaposlenje, a nakon toga među njima je došlo do verbalne agresije kojom prilikom je žrtva je počela hysterizirati da će zvati hotelsko osoblje, ali su se uspjeli primiriti i mirno razgovarati, međutim, kad je žrtva krenula prema vratima počela je njegova agresija prema njoj te ju je počeo naguravati i, kako navodi „...od tada daljnji svoj čin ne može objasniti.“ Dakle, osim prepirke do koje je došlo između njega i žrtve zbog nepristajanje žrtve da s njim nastavi vezu i da dođe živjeti u Hrvatsku, niti optuženik u svojoj obrani ne navodi da bi postupanje žrtve prema njemu objektivno predstavljao napad, teško vrijeđanje ili zlostavljanje, što su bitna zakonska obilježja kaznenog djela usmrćenja iz članka 112. KZ/11., pri čemu treba navesti da kod žrtve nije postojao bilo kakav realni razlog da prema njemu tako postupi, a što se tiče iskaza svjedoka N. M., na koji optuženik upire u žalbi, taj je iskaz posve irelevantan s aspekta postojanja okolnosti iz članka 112. KZ/11.

14.1. Također, za ovaj drugostupanjski sud nije prihvatljiva tvrdnja optuženika da je činjenično stanje ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno jer je prvostupanjski sud neutemeljeno odbio njegov dokazni prijedlog da se provede novo psihijatrijsko vještačenje.

14.2. U svezi naprijed iznesenog, a nakon što je Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukom broj I KŽ 93/2021. od 23. veljače 2022., ukinuo raniju prvostupanjsku presudu te naložio prvostupanjskom sudu da na okolnosti ubrojivosti optuženika provede dopunsko psihijatrijsko-psihologijsko vještačenje, taj sud, na raspravi od 11. svibnja 2022., je ponovno dopunski ispitao psihijatrijsku vještakinju prof. dr. sc. D. B. i vještakinju za psihologiju mr. D. D., koje su, nakon što je optuženik iznio svoju obranu i nakon što je kao svjedok ispitan otac optuženika M. Č. na okolnosti njihovih obiteljskih prilika, te pregledane medicinske dokumentacije, iskazale da ti iskazi kao i predočeni dokazi ne utječu na njihova utvrđenja sadržana u pisanom nalazu i mišljenju od 1. travnja 2022. u kojem su zaključile da je optuženik u vrijeme počinjenja inkriminiranog kaznenog djela bio ubrojav.

14.3. I po stavu ovog drugostupanjskog suda ispravno je prvostupanjski sud nalaz i mišljenje naprijed navedenih vještaka, kao i usmene dopune tog nalaza i mišljenja učinjene na raspravi, cijenio kao vjerodostojne, jer su vještakinje objektivno, stručno i sveobuhvatno analizirale ličnost optuženika. Za ovaj drugostupanjski sud nije prihvatljiv neargumentirani žalbeni navod optuženika da su vještaci pogriješili kad su zaključili da je u vrijeme počinjenja djela bio ubrojav, zanemarujući pri tome njegove osjećaje prema žrtvi u situaciji u kojoj su se „...ispreplela nadanja, očekivanja, suprotstavljanja, suočavanja, razočarenja, a potom i bijes“, jer su vještaci sve te elemente, kako to jasno proizlazi iz njihovog pisanog nalaza i mišljenja od 19. kolovoza 2019. (list 469. do 483. spisa) te usmenim dopunama tog nalaza na raspravama od 21. listopada 2020. i 11. svibnja 2022., uzeli u obzir.

14.4. Nije u pravu niti državni odvjetnik kad u žalbi ističe da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje koje, kako je to i navedeno pod točkom 13., vidi u tome što je sud postupanje optuženika trebao kvalificirati i kao kazneno djelo teškog ubojstva iz članka 111. točka 1. KZ/11. (počinjeno na okrutan i podmukao način) i iz članka 111. točka 4. KZ/11. (počinjeno iz drugih niskih pobuda).

14.5. Doduše, u pogledu stjecaja više kvalifikatornih okolnosti pri počinjenju kaznenog djela iz članka 111. KZ/11., s pravom državni odvjetnik navodi da prvostupanjski sud ima pogrešan stav da to nije moguće jer, kako to navodi u razlozima presude u točki 42., „...kada je u pitanju stjecaj više kvalifikatornih okolnosti u počinjenju kaznenog djela teškog ubojstva tada je sud dužan kvalificirati kazneno djelo prema onoj kvalifikatornoj okolnosti koja dominira...“, međutim, unatoč ovom pogrešnom stavu sud je ispravno zaključio da ponašanje optuženika ne sadrži i bitna zakonska obilježja kaznenog djela iz članka 111. točka 1. i 4. KZ/11.

14.6. Naime, u odnosu na ocjenu da li se radi o kaznenom djelu teškog ubojstva počinjenog na okrutan način iz članka 111. točke 1. KZ/11., ispravno se prvostupanjski sud pozvao na utvrđenja liječnika vještak dr. D. M. koji je u svom iskazu na raspravi od 21. listopada 2020., dopunjujući svoj pisani nalaz i mišljenje od 14. kolovoza 2019., naveo da je smrt žrtve nastupila unutar par minuta od ozljeđivanja, a cijeli akt ozljeđivanja, kojom prilikom je optuženik neutvrđenim tupotvrdim predmetom žrtvi zadao četiri snažna udarca po licu te najmanje deset snažnih udara po glavi masivnim tupotvrdim predmetom, je mogao trajati kraće od jedne minute. S tim u vezi vještak je naveo da je za to vrijeme, a posebno pri

nanošenju deset udaraca u glavu, kod žrtve moglo doći do gubitka svijesti, a time i do prestanka doživljavanja bolova i strahova žrtva koji su bili jakog intenziteta, s tim da je unutar tog intervala do poremećaja njezine svijesti moglo doći i postupno.

14.7. Kazneno djelo teškog ubojstva iz članka 111. točke 1. KZ/11. počinjenog iz okrutnosti, kao kvalifikatornog elementa tog djela, postoji ako intenzitet prouzrokovanih fizički ili psihički patnji i bolova koje žrtva trpi, prelazi intenzitet bolova i patnji koje se redovito javljaju gotovo kod svakog kaznenog djela ubojstva. Prema usvojenoj, i do sada nepromijenjenoj sudskoj praksi, bolovi i patnja prouzročeni okrutnim postupanjem počinitelja moraju imati i vremensku korelaciju, dakle, moraju trajati neko duže vrijeme kroz koje je žrtva dugotrajnije trpjela i bila izložena bolovima i patnjama izuzetno visokog intenziteta. Prema tome, okrutnost se procjenjuje i prema načinu počinjenja djela, ali i vremenu trajanja vrlo intenzivnih patnji i bolova koje je žrtva trpjela. Budući da je žrtva G. K., kako je to utvrdio liječnik vještak, visoko intenzivne bolove i patnje u konkretnom slučaju mogla osjećati unutar jedne minute ili kraće, s obzirom da je u tom intervalu moglo doći do gubitka svijest pa ih ista više nije doživljavala, inkriminirano postupanje optuženika, suprotno žalbenim navodima državnog odvjetnika, ne sadrži objektivni učin kaznenog djela iz članka 111. točke 1. KZ/11.

14.8. Također, ponašanje optuženika prilikom počinjenja inkriminiranog kaznenog djela, kako je to ispravno zaključio prvostupanjski sud, nema elemente prikrivenog i potajnog postupanja (iz zasjede, na spavanju, s leđa, itd.) da bi se ono moglo okvalificirati kao podmukao način iz članka 111. točke 1. KZ/11. Okolnost da je optuženik ubio žrtvu u sobi hostela kad je bila sama s njim, i znajući da joj nitko ne može pomoći, koje u žalbi ističe državni odvjetnik, same po sebi ne upućuju da je isti postupao naročito prikriveno i lukavo niti da je smišljeno odabrao mjesto i način izvršenja djela. S tim u vezi za ovaj drugostupanjski sud nije prihvatljiv žalbeni navod kojim državni odvjetnik, kako bi osnažio svoju tezu da se radi o podmuklom načinu počinjenja djela, tvrdi da je optuženik u sobi imao skriveno masivno tupotvrdo oruđe kojim je počinio djelo, jer za tu tvrdnju žalitelj nema uporišta u izvedenim dokazima.

14.9. Konačno, nije u pravu državni odvjetnik ni kad u žalbi ističe da je optuženik ubio žrtvu iz drugih niskih pobuda sadržanih u članku 111. točka 4. KZ/11. Ovaj motiv ubojstva državni odvjetnik nalazi u sadržaju komunikacije koju je optuženik sa žrtvom održavao preko Skypea i Interneta, u kojoj je, između ostalog, govorio žrtvi kako ne može podnijeti pomisao da je s drugim muškarcem. Na temelju ove izjave državni odvjetnik je zaključio, kako to u žalbi i ističe, da je optuženik, kad je shvatio da konačno gubi žrtvu, ne mogavši to prihvatiti, ubio žrtvu „...kako bi je onemogućio u rađanju djeteta koje nije njegovo i nastavku veze s drugim muškarcem...“. Međutim, na temelju onog što je optuženik prethodno govorio žrtvi, a radi se o jednoj posve općenitoj izjavi učinjenoj od strane očito zaljubljene osobe, njegova izjava „da ne može podnijeti pomisao da je s drugim muškarcem“, ne sadržava bilo kakvu namjeru da nešto loše učini prema žrtvi, jer niti jednom riječju nije dao naslutiti ili učiniti izglednim da bi žrtvi mogao nauditi, pa se stoga ne može izvesti zaključak da je optuženik ubio žrtvu „da je onemogućio u rađanju djeteta i nastavku veze s drugim muškarcem“. Naime, ovako strukturirani motiv, kao razlog zbog kojega je optuženik počinio inkriminirano kazneno djelo, također nema podlogu u izvedenim dokazima, niti u obrani optuženika glede onog što se između njega i žrtve kritične zgrade događalo, pa ga je prvostupanjski sud, suprotno žalbenim navodima državnog

odvjetnika, ispravno izostavio iz činjeničnog opisa djela, ne prihvaćajući da bi se radilo o kvalifikaciji iz članka 111. točka 4. KZ/11.

14.10. Zbog svega naprijed iznesenog Visoki kazneni sud Republike Hrvatske je našao da je prvostupanjski sud pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice, pa tako i one koje se žalbama pokušavaju dovesti u pitanje te je ispravno zaključio da postupanje optuženog B. Č. sadrži objektivne i subjektivne elemente kaznenog djela iz članka 111. točke 2. KZ/11., za koje ga je proglasio krivim.

U odnosu na žalbe stranaka zbog odluke o kazni i troškovima kaznenog postupka

15. Pobjanom presudom optuženi B. Č. je za inkriminirano kazneno djelo osuđen na dugotrajnu kaznu zatvora u trajanju od trideset i pet godina.

15.1. Prilikom odmjeravanja kazne prvostupanjski je sud kao otegotno optuženiku cijenio jačinu ugrožavanja zaštićenog dobra, koja se ogleda u tome da je usmrtio jednu mladu žensku osobu i njezino nerođeno dijete, a djelo je počinio s izravnom namjerom kao najtežim stupnjem krivnje, zatim, njegovo ponašanje nakon počinjenog kaznenog djela kad je s žrtve skinuo odjeću i uzeo njezin mobitel koje je stvari bacio, a nakon toga je tijelo žrtve umotao u plahtu i spremio ga ispod kreveta, dok je plahte od kreveta spremio u otvor na stropu, time da mu je sud kao otegotno cijenio i način počinjenja djela koje graniči sa surovošću te iskazanu bešćutnost, dok mu je kao olakotno cijenio dosadašnju neosuđivanost te priznanje djela što je dovelo do bržeg okončanja postupka

15.2. Nije u pravu državni odvjetnik kad u žalbi ističe da je prvostupanjski sud podcijenio utvrđene olakotne okolnosti, a precijenio olakotne okolnosti, pri čemu je propustio cijeliti otegotnom okolnošću to što je nakon rasprave optuženik pobjegao pravosudnim policajcima, činjenicu da je za inkriminirano kazneno djelo u Ukrajini propisana kazna doživotnog zatvora (U Sjedinjenim američkim državama i smrtna kazna), da je optuženik oduzeo život i nerođenom djetetu koje je, u visokom stadiju trudnoće nosila, kao i skrivljene učinke djela koji se ogledaju u tome da je ubojstvom žrtve nanio i teške patnje žrtvinim roditeljima i bratu, kao i njegovo ponašanje nakon počinjenog kaznenog djela s obzirom na to da je pobjegao iz Ukrajine.

15.3. Isto tako, nije u pravu ni optuženik koji u žalbi zbog odluke o kazni ističe da je izrečena dugotrajna kazna zatvora pretjerano visoka kazna budući da do sada nije osuđivan ni prekršajno kažnjavao, a u međuvremenu mu je umrla majka, dok je njegov otac onemoćao i treba mu tuđa pomoć i skrb.

15.4. Suprotno stavu državnog odvjetnika i optuženika, utvrđene otegotne i olakotne okolnosti prvostupanjski sud nije precijenio niti podcijenio, već ih je pravilno vrednovao i dao im primjereni značaj, što je našlo svoj adekvatan odraz i u visini izrečene dugotrajne kazne zatvora u trajanju od 35 godina.

15.5. Za ovaj drugostupanjski sud nije prihvatljiv stav državnog odvjetnika koji smatra da je optuženiku kao otegotno sud trebao cijeliti sve okolnosti navedene pod točkom 15.2. Naime, s aspekta izricanja kazni irelevantna je okolnost što je tijekom suđenja

optuženik pokušao pobjeći pravosudnim policajcima, kao što je nevažno koje su kazne za isto kazneno djelo propisane u Ukrajini i SAD-u. Nadalje, činjenica da je optuženik ubivši žrtvu za vrijeme trudnoće, ubio i njezin plod, kao kvalifikatorni element je sadržan u kaznenom djelu za koje je proglašen krivim, pa mu se ta okolnost ne može ponovno negativno vrednovati. Što se tiče patnji koje trpe članovi žrtvine najbliže obitelji zbog njezina gubitka, na što državni odvjetnik također upire u žalbi, to predstavlja neizbježnu posljedicu počinjenog kaznenog djela, međutim, s obzirom na to da je prvostupanjski sud optuženiku kao otegotno cijenio činjenicu da je ubio mlađu žensku osobu, ta okolnost implicitno obuhvaća i navedene posljedice onih koji su s njom bili u bliskom rodbinskom odnosu.

15.6. Isto tako, nije u pravu niti optuženik kad u žalbi zbog odluke o kazni ističe da je prvostupanjski sud precijenio značaj otegotnih okolnosti te mu je izrekao prestrogu kaznu. S tim u vezi treba ponoviti da je pri izvršenju djela optuženik očitovao izuzetnu upornost, visoki stupanj okrutnosti i bešćutnost, stavljajući svoje sebične osjećaje i posesivne porive ispred prava žrtve da slobodno odlučuje o svom životu, kao dosegnutom civilizacijskom standardu u pogledu spolne ravnopravnosti. Također, sud je ispravno optuženiku kao otegotno cijenio i radnje koje je poduzeo nakon počinjenja djela, koje, osim što su nedvojbeno bile usmjerene na prikrivanje tragova djela, pokazuju i na odsutnost minimuma pijeteta optuženika prema žrtvi, čije je golo mrtvo tijelo umotao u plahte te ga spremio ispod kreveta.

15.7. Zbog svih naprijed iznesenih razloga dugotrajna kazna zatvora u trajanju od 35 godina koju je prvostupanjski sud izrekao optuženom B. Č., nije niti prestroga niti preblaga. Naprotiv, izrečena kazna, s obzirom na težinu počinjenog kaznenog djela, ličnost počinitelja i okolnosti djela, i po mišljenju Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske, je primjerena i pravedna kazna, te će se njome ostvariti svi oni u članku 41. KZ/08. predviđeni ciljevi i svrha kažnjavanja, a istodobno ta kazna sadržava adekvatnu društvenu osudu za jedan izuzetno težak zločin te se njome u dovoljnoj mjeri izražava neprihvatljivost takvih vidova asocijalnih i pogibeljnih postupaka, pa će se njome utjecati na optuženika da ne čini kaznena djela (specijalna prevencija), ali i na sve ostale da ne čine kaznena djela, kroz jačanje svijesti o pogibeljnosti činjenja kaznenih djela (generalna prevencija). Slijedom iznesenog valjalo je žalbe državnog odvjetnika i optuženika zbog odluke o kazni, odbiti kao neosnovane.

16. Budući da žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja koja je podnesena u korist optuženika, u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o sigurnosnoj mjeri, u smislu članka 478. ZKP/08. ovaj drugostupanjski sud je ispitao i ovu žalbenu osnovu, te je utvrdio da je prvostupanjski sud sigurnosnu mjeru obveznog psihosocijalnog tretmana optuženiku izrekao pravilno i zakonito, u skladu sa člankom 70 KZ/11.

17. Nije u pravu optuženik kad u žalbi zbog odluke o troškovima kaznenog postupka ističe da te troškove on nije uzrokovao i da je njihova struktura nepoznata. Naime, u pobijanoj presudi, u točki 54., prvostupanjski je sud obrazložio na što se odnose trošak od 59.681,62 kuna koje je optuženik dužan naknaditi (troškovi vještaka, prevoditelja i nužnih izdataka oštećenika), pa su ti troškovi, u skladu s člankom 145. stavku 1. i 2. točke 1. i 8. ZKP/08., zakonito i pravilno određeni, zbog čega je žalba optuženika i u tom dijelu neosnovana.

18. Zbog svih prethodno iznesenih razloga, a kako povodom izjavljenih žalbi stranaka nije utvrđeno postojanje povreda odredbi kaznenog postupka iz članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08., kao i da je na štetu optuženika povrijeđen kazneni zakon, na koje povrede ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, na temelju članka 482. ZKP/08., odlučeno je kao u izreci.

Zagreb, 22. studenog 2022.

Predsjednica vijeća:

Sanja Katušić-Jergović, v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove drugostupanjske presude stranke imaju pravo žalbe u roku 15 dana od dana dostave pisanog otpravka. Žalba se podnosi putem prvostupanjskog suda u dovoljnom broju primjeraka, a o njoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u trećem stupnju.